

NEVTEPENO
POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

Zmožna Gospá Vogrska.

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejúje ga: **KLEKL JOŽEF** vpok. pleb. v Črenslavcih.

Vsebina.

(bi) : Marija najde Jezusa	65
Jožef : Sveti Jožef, mož Blažene Device Marije.	68
Klekl Jožef : Tretji Red Sv. Frančiška	72
Viindex : Železne verige návade	76
(kj.) Povrnjenje dva zablodjeniva dühovnika	78
Vindex : Izstrádani grád	81
Mirosláv : Rožica na oltári	83
Jezusova oblüba	84
Naroden : Podobe z življenja vogrskih slovincov	88
Glási	89
List za deco	93

— — —

Cena lista je za domače dve koroni; za amerikance pa tri. K listi dobijo tak domači, kak i amerikanci kalendar. Ali potrebno je list naprejdolplačati. Ki nemore naednok vse dolplatiti, naj da vsako pol leta 1 korono, ali konči 50 filerov vsaki frtao naprej.

Penezi i pisma za list naj se pošilajo na sledeči naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, Zalamegye.

Za naročnike i širitele lista se vsaki mesec slüži edna sveta meša.

Čisti dohodki lista se obrnejo na zidanje ednoga samostana v Krajini Slovenskoj na Vogrskom.

Dari.

Na mešni obleč za kapelo malopolansko :

4. roža društva sv. Oršole: Hozjan Maria 40 fil., Cigán Ana 40 fil., Markoja Bára 40 fil., Hozján Maria 40 fil., Lebar Ana 40 fil., Zadravec Gejta 40 fil., Lebar Ana 40 fil., Törnár Maria 40 fil., Zadravec Bára 40 fil., Žálíg Ana 40 fil., Hozján Ana 40 fil. (Dále.)

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA, ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESECEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Oserföld, (Zalamegye).

Z dovoljenjom viš-šnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8 ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8 ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, štiri den je te pobožen list prvič slovenom vogrskim do rok dani. — Cena 2 koroni, v Ameriko 3.

Maria nájde Jezusa.

Kak pa kde ga mi nájdemo?

Komaj je Maria vpamet vzéla, ka Jezusa ne pri sv. Jožefi, ga je včasi šla iskat med rodbino pa v Jeruzalem, kde ga je tūdi srečno naišla. Kak je prle njéna žalost velka bila za volo zgūbe, tak velko je bilo zdaj njeno

vesélje, kda ga je nazaj naišla. — Lüba dūša, idi ti tüdi, idi včasi, brezi zámüde iskat Jezusa, či si ga te že z svojega pregrehška zgūbo, ali si pa z nepoznáne vole bože na en čas oropani tolážbe njegove.

Ostavi vsa, naj samo Jezusa najdeš. Išči ga s skuzami, išči ga z trpljenjom, išči ga na nébi i na zemli, išči ga noč i dén.

Vnogi iščejo Jezusa ino ga ne najdejo, ar ga ne iščejo tak, kak ga iskati trbe nego ga iščejo tak, kak či bi se sami bojali, ka ga naidejo pa do te mogli njemi slūžiti.

Tvoja vrelost, z šterov ga iščes, tvoje popaščenjé, z šterov ga začneš iskati naj bo znamenje, ka ti je žao za zgūbo.

Pa kde naideš Jezusa? Vüni vu sveti? Jezus je neprijátel hūdobnoga sveta.

Nanč to si ne misli, ka te nágibi tela i krvi na sled njegov pripelajo. Maria ga je iskala „med rodbinov i spoznánči“ pa ga je ne naišla!

Od evangeliuma prosi tanáč, svéce opitaj, spitávaj pri slūžábnikaj božih pa ti oni povejo, kde naideš Jezusa.

Tam ga naideš, kde ga je Maria naišla; vu hiži božoj ga naideš, vu družtv injevovih vernih slugov i vernikov ga gorinaideš.

Naideš njega tüdi vu samoti, vu samoti svojega srca, vu premáganji svojih nágibov, vu vküppobranoj dūši svojoj.

Tá te zové Jezus vu samoto dūše tvoje, vu pobožnom premišlavanji se sréčaš ž njim, da „boš čüo reč njegovo, te boš čüo tam tüdi reči žitka vekivečnoga, štere z njegovih vüst zhájajo.“ (Oz. 2, 14.)

Vu hiži božoj i vu samoti svoje dūše so ga iskali ino naišli dozday vsi, ki so ga z právim srcom iskali, tüdi tisti so ga naišli, ki so po poti od greha do greha daleč odišli nikda od njega, tüdi tisti so ga naišli, ki so z dūševne nemárnosti tü i tam zaostali od njega pa naišli so ga tüdi tisti, ki so brezi svojega pregrehška z same človeče slabosti zgūbili njega.

Kde so Jezusa pasterje, kde so njega trijé králi gorinaišli? Zapisano je (Mát. 2, 11.), ka „so naišli Jezusa z Marijov.“ Pri Mariji so ga naišli! Išči ti tüdi pri Mariji

Jezusa ; pri njoj ga vsakojački naideš ! Ona je obramba grehšnikov i tolážba nevolnih.

Z Marijov ga išči i pri njoj ga išči ! Pa či naideš Jezusa, sladki mir obdá tvoje srce. Brezi njega, daleč od njega — ka za veselja bi mogla naiditi dūša daleč od Jezusa ?

Ki je naišeo Jezusa v pobožnom premišlavanji, v pokori, pri Mariji, vu cérkvi, on hitro spozna, kak vredno se njemi je bilo trūditi, kak vredno njemi je bilo vse včiniti za Jezusovo volo.

(bi.)

„Ki so nateliko nečemurni, da njim je *obleka vse*, pred tistimi je *jakost nikaj*“.

(Sv. Cyprian.)

Nerejskoga sv. Filipa je pitao eden poleg najnovejše mode oblečen gospodič, kak njemi stoji te obleč ? „Če ti je srce na mesti — odgovoro je svetnik — te ti obleč jako dobro stoji ; nego, če bi ti srce zaistino na mesti bilo, ne bi se tak jako skrbo za svoje odevalo.“

Sveti Jožef, mož Blažene Device Marije.

Svetoga Jožefa navadno za zaročnika Bl. Device imenujemo. To za toga zroka volo, ka je ž njov v devištvi, v popolnoj čistoči živo, tak da bi samo zaročeni bio ž njov. Zaročki najmre popolnoma čisti morejo biti poleg bože zapovedi. A on je pa bio njeni pravi mož.

Vsi bogoslovci z vučenim Suares-om nas včijo, da smo dužni to vervati, ka je med Bl. Devicov Marijov i sv. Jožefom pravi, istinski zakon stao. XIV. Benedikt papa so ravno toga mišlenja.

Potrdi nas pa v toj veri 1) sveto pismo, 2) sveti očaki, 3) zdrava pamet. Glejmo na krátci te tri točke.

1) V svetom pismu, v evangeliu sv. Mataja i Lučka se Dev. Marija imenuje „žena“ sv. Jožefa, sv. Jožef pa „mož“ njéni. Zakaj? Naj mi verjemo, ka je sv. Jožef mož njej i kak takši njeni i njenoga deteta zapovednik. Mož ma naimre oblast nad ženov i nad vsem, kaj je njenoga, to je stara zapoved, štero je dober Bog že v paradizomi dao, kda je velo „naj Eva — žena bode pod oblastjov Adama — svojega moža.“ Z toga te porazmimo veliko čest sv. Jožefa, ki je gospoduvaio nad samov božov materjov i samim Sinom božim, pa tūdi veliko poniz-

nost Marijino i Jezusovo, ka bogata moža, ki je toti sveti bio više vseh svetnikov, ali njidva svetosti je pa dosegnoti zato nigdar ne mogo.

Nadale ravno v evangeliumi se zove sv. Jožef za „očo“ Jezušovoga. Če bi samo zaročeniva bila, mogo bi se on tak imenüvati? Dete, štero nema svojega oče, samo moža svoje matere zové za očo, nikak pa ne njenoga zaročnika. Od toga dete tak pravi, — „ka mi bo oča,“ — to je gda se z materjov vzemeta. Ravno tak samo zato se imenüje sv. Jožef za Jezušovoga očo, ar je vzeo njegovo mater sebi za ženo.

Sveto pismo nam ešče svedoči, ka je sveti Jožef po skrivoma šteo Dev. Marijo „odpüstiti“, gda je zvedo, ka je noseča. Je li pa more što tisto odpüstiti, ka je ne njegovoga? Če bi samo njegova zaročnica bila, bi sv. pismo tak pravilo, ka jo je „povrgeo“ — zdaj pa, da pravi, ka jo je šteo „odpüstiti“, je očivesno da jo je kak svojo ženo šteo poleg právde židovske odpüstiti. Sv. Ambruž pravi na to gledoč „Štere (žene) je što ne dobo, ne more jo odpüstiti, i zato, če jo šče odpüstiti, spozna, da jo je dobo.“

2) Vsi sveti očaki nas včijo to. Sv. Auguštni na priliko denem, piše: „Gda sv. Mataj pripovedava, ka je Marija od angela zvana za njegovu (Sv. Jožefa) ženo, ravno on tüdi piše, ka je ne od njega (Sv. Jožefa), nego po sv. Dühi proprijela“. Za zrok pa on to da, naj si krščanski zakonski ne mislijo, ka so ne zakonski če telovne zdrüžitve nemajo, nego naj se navčijo, ka se z Kristušom tem bole zdrüžijo, kem bole nasledüjejo njegove stariše to je v čistom življenji.

Sv. Ambrož, Basil, Origen, zlatovüstni sv. Ivan vsi tüdi to včijo, ka je sv. Jožef pravi mož Marijin bio zatoga zroka volo, naj se Dev. Marije poštenje pred svetom ohrani. To je, naj nišče ne bi bože matere potvarjao z nečistočov. Da je svet to ne znao, ka je ona od sv. Düha proprijela božega Sina. Naj nemajo Jezušu za nezákonskoga

i njegove presvete i prečiste matere za nopošteno, je dober Bog Marijo v pravi zakon zvezo z svetim Jožefom. Zato so držali, kak nam sveto pismo svedoči, Jezusa za Jožefovoga sinú, kaj ne bi včinoli, če on ne bi mož Marijin bio. Skrovnosti bože so ne poznali, sklepali so po naravnoj poti, držali so sv. Jožefa za očo, zato, da so znali, ka je mož Marijin, i tak se je zakonsko rojstvo Jezušovo, kak i poštenje njegove matere ohranilo.

3) Zdrava pamet nam tūdi svedoči, da je sv. Jožef mogo právi mož Marijin biti. Če g. Bog tak ostro zapovedava naj nišče spake ne dela i naj v zaročkaj eden od ovoga ločen popolnoma čisto žive, bi mogo on pri svojoj materi dopūstiti, ka bi živela vkūp, čeravno z najsvetešim mladencom brez zdavanja? Ne mogoče. Da vsaki nebi vervao njidva nedužnosti i niti ne bi mogao vervati, da je zakon prineseo sad. Svet ne bi na čūde mislo, nego potvoro bi dva zaročenca. Zdaj pa, da je zakon bio, se nišče ne spačo, če ravno je čūda božega v človečenja zakrita bila. Bog greha ne more dopūstiti, ker je najsveteši. Dopūsto bi ga pa, če bi dopūsto Devici Mariji i sv. Jožefi brez zdavanja samo v zaročkah vkūpživeti, da tak bi si vsi zaročenci lahko mislili : ve je pa najsveteša Devica tūdi to dovoljeno mela. Sama naša slaba pamet se že samo za toga ednoga zroka vola močno proti postavla misli, ka sv. Jožef ne bi bio pravi mož Marijin. Pa je ešče več zrokov.

Po navuki sv. Tomaža akvitanskoga sta Devica Marija i sv. Jožef mogļa záto zakon sklenoti, naj 1) Jezusa, kak nezakonskoga poganje ne zavržejo; 2) naj se po moževi dokaže Marijino rojstvo iz hiže Davidove; iz te hiže je mogo najmre priti Odkūpiteo; 3) naj jo on hrani, se skrbi za njo, kak se je mož dužen za ženo skrbeti. Štrti zrok je pa bio to, kak sv. Ignacij pravi, naj se hūdomi dūhi zakrije Jezusovo narodjenje. Hūdi dūh je znao najmre, da ga Devica bo rodila brez moža — zdaj pa,

gda vidi, da je od zakonske rojeni, si bo mislo, da je to ešče ne te pravi Odküpiteo! I, ka je dober Bog z tem zakonom vkano hüdogo düha, vidimo z toga, ka je sküšavao Jezušä i od njega zvedavao, če bi on bio pravi Sin Boži. Ne bi námre to sküšavanje proti Jezušä vüpo postaviti, če bi njegovo popolnoma čisto narodjenje spoznao. Zákon ga je premoto.

Gda te sveti zakon gledamo, moremo se včiti ž njega sv. Jožefa kak najbolje globoko poštvüvati. Zakon je Bog nastavo i Bog je zapovedao, naj žena i deca, to je cela familija boga moža, kakti glavo družine. Tü se nam te kaže sv. Jožefa čast zvišena i na vse časti podignjena. Bog zapove, naj ga njegov jedinorodjenni Sin i toga prečista Mati boga i poštvüje, kak svojega naprejpostávlenoga. More kaj vekšega biti na sveti? Zato pa obrnimo se vsi-gdar z tém največšim vüpanjom do toga sv. moža, on nam vse sprosi po Devici Mariji od lüboga Jezušä, njidva njemi vse data, ka žele, njidva ga bodeta bogala jezero bole, kak v živlenji — pa te sta ga popolnoma — zato, ka je celi svoj žitek proti njima nigdar ne grešio i celi svoj žitek nikaj drügo ne delao, kak jedino i samo je živo, je trpo za njidva i mro je tüdi od lübezni do njidva. Hodimo zato z vüpanjom k sv. Jožefi, najčistešemi moževi Prečiste Device Marije i hraniteli njenoga i Božega Sinü, Jezusa Kristušä.

Jožef.

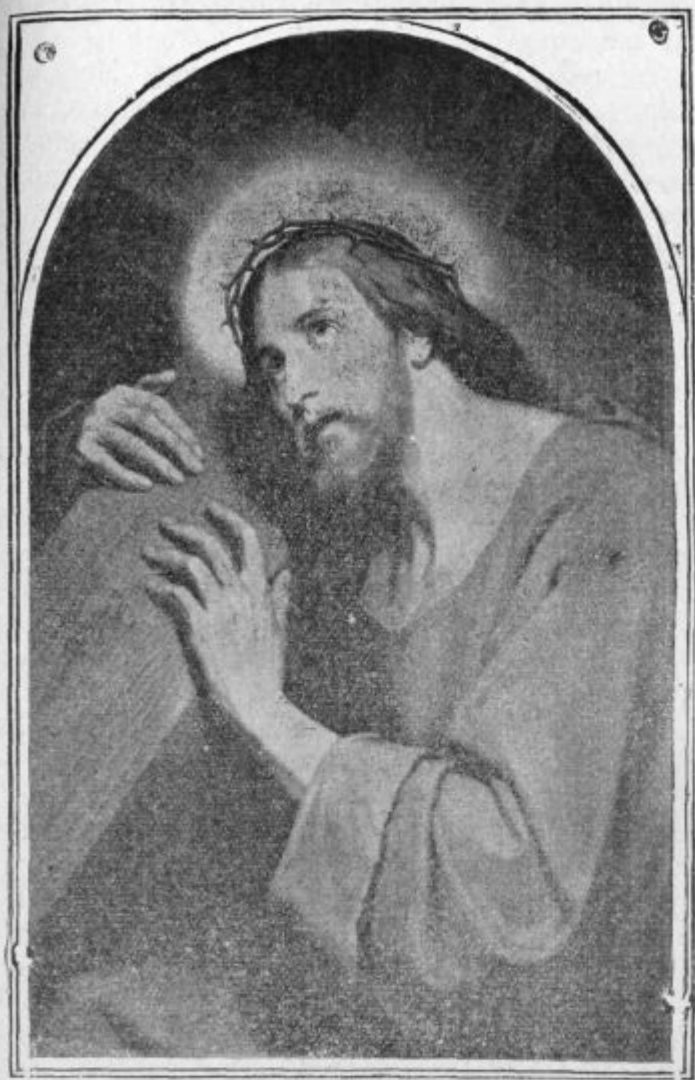

Tretji Red Svetoga Franciška.

Deviški tretji red.

Ki nemajo vole v zakon stopiti nego med svetom v čistom žitki ščejo Jezusa po zgledi Device Marije i svetoga Jožefa na skrbi meti, tisti morejo ljubiti nadale siromaštvo.

Prvi fundament za popolno življenje je čistoča. Ki nema prave vole v zakon stopiti, naj piosi pravo volo na devištvo. I, če jo dobo, naj se te posveti popolnoma Jezusi po njej. To je prvi pogoj za deviški tretji red, kak sem že razložo. Ali dobro si zapomnimo, prle, kak se što zglási v njega, naj dobro premisli, ka to samo tak sme včiniti, če ga Bog zove. To pa tak spozna, če dosta i goreče moli, boga pobožnoga spovednika, ki jih ne vodi drugi namen, kak dūše dobiti i vsigdār bole lepšati za Jezusa. Najpotrebneša reč pri pozvanji je pa namen. Za Jezusa, naj njega odičim, njegovo Srce pomirim za grehe nečistosti, naj dūšam posebno dūhovnikom sprāvim sveto čistočo, zato ščem do smrti čisto živeti, — to bodi naš namen. I te če sam kraleski sin pride po mene — košaro njemi dam — da Bog je više vsega vreden. Tak

Križ si noso Jezuš moj,
Ino točo smrtni znoj,
Za mené!
Za tebê
Jaz bom tûdi se trûdio,
Ino z trûdom se znojio.

močno morem nakanjen biti do smrti čisti ostati. To je ta prva naloga.

Drügi pogoj je pa siromaštvo. Devica Marija i sv. Jožef sta v siromaštvi služila Jezušu. Deviški tretjerednik tüdi tak more. To pa tak lahko spuni, ka celo svoje imanje, do sledje cote vse pač, Bl. D. Mariji po rokaj sv. Jožefa darüje za Jezušu. Tak je te več nikaj ne naše, čeravno milijone ladamo. Moja hiža je Marijina, moja obleka je Marijina, penazi moji so njeni, vse je njeno, naj nüca, rabi za svojega Jezušu. Darüjem pa sebé i vse svoje po rokah sv. Jožefa Dev. Mariji, zato, ka je Devica Marija vse ž njegovih rok prijemala, naj Jezušu preživi i záto tüdi ka je sv. Drüžina naš Patron v deviškem tretjem redi. Zdaj te, če kjer delam na poli, pa me vtraglivost sküšáva — poterem si jo z mislijov: Marijino je to, za njeno dete delam — verno bom. Ali, če kaj küpüjem, pa sküšávanje mam, lepo küpiti — Marijini so penazi, si zmislím — to prostejšé küpím, naj več ostane siromakom njenoga Jezušu, ali njegovini cerkvam, ali njegovim misijonarom. Ravno tak pri jeli, pili i vsakom deli. Nikaj za svoje ne spoznamo i zato, gda bomo teštament delali, prosili bomo Marijo, naj nas presveti, kam naj obrnemo njeno imánje, štero mi oskrblavamo, keliko žele Jezuš kabi tomi — pa tomi nihali — i keliko žele on sam za sébe obdržati na pobožne, dobre namene i naprave. I tak se moremo vaditi v tom siromaštvi, ka nas veselilo bode, če česa nemamo, kak sta se Devica Marija i sv. Jožef veselila, ka v siromaškoj küci prebivata, prosto se nosita, prosto živeta. To je siromaštvo. Če jaz nikaj nemam, nego rad bi meo — ne sam siromak. Če jaz dosta mam — i nikaj za svoje ne spoznam, nego vse Mariji dam — siromak sam i pravi naslednik Jezušov, ki si je siromaštvo zvoló na zemli, gda je najbogatejši Sin Boži i Kral nebeski bio.

Sv. Bernard pravi „Siromaštva ne bilo najti v nebesah, na sveti je pa bilo v obilnosti i človek je ne poznao njegove vrednosti. Zato je pa sin Boži po njem hrepeneo i prišo z nebes, da si je je zvoló i včnio za nás dragoceno.“ I Jezus sam je tüdi pravo zveličanoj Angeli Fo-

linskoj: „Či bi siromaštvo ne bilo velika dobrota, bi si je ne bi bio jaz zvalo i zapūsto svojim zvoljenim za delež“. I pitam, zakaj je tak veliki kinč siromaštvo, popolna zadovolnost? Zato, ka, ki nikaj nema, ali nešče meti, ma popolnoma Jezusa. Jezus je ščista njegov, ki je najlepši, najbolši, najsvetejši, najbogatejši. Gledajte, či nikaj nemate, te ste najbogateši, da najbogateši Bog je popolnoma vaš. Jezus pravi najmre „Blaženi so siromaki v dūhi, zato ka njihovo je nebesko kralstvo.“ (Mát. V. 3). Ne pravi ka bo njihovo, nego, ka je že, da samoga Boga, ki je nebeskoga Králestva vladár, ládajo.

Nadale Jezus je sam obečao, ka vsega, kaj zapūstimo stokrat teliko dobimo nazaj pa ešče bomo ž njim sodili narode na sodnji dén, ki vse zapustimo. (Mátaj XIX. 27. . .) Zaistino „O srečna kúpčija, gde damo blato, kaj so časne reči, nabiramo pa zlato, kaj so milosti bože i večno plačilo“. (Sv. Janoš od križa.)

Dūšice dajmo zato vse, kaj mamó Mariji, po rokáh sv. Jožefa za njenoga Jezusa v oltárskom Svestvi, naj za vse dobimo stokrat teliko v nebésah.

Klekl Jožef.

„Vnogi molijo k Bogi, ne kak k Bogi, zato ka takše reči prosijo od Boga, z šterih je razvidno, ka ne iščejo z tem Bože dike i svojega dūšnoga žveličanja, nego nasičenje svojih nerednih žel. Boga ščejo podjárniti, ga hočejo za slugo svojih nagibov, svoje gizde, skoposti i nesramnoga življenja postaviti. Kak bi mogo Bog takše poslūhnoti?“

(Sv. Augústin.)

Železne verige návade.

XIV. Ludovik francozki kráo je bio razvüzdani vládár. Ki je njegovoj razvüzdanosti na poti bio, tistoga je brezozirno znáo odstrániti. Tak je tüdi v imenito temnico Bastill dao zapreti De Lorš grofa. Že 40 let je trpo De Lorš teško robstvo. Že so vsi pozábili na njega. Teda je prišlo 1789. leto, leto velike reberije. Razdivjano lüdstvo je razdiralo vse spomenke králeske oblásti. Razrüšili so tüdi temnico Bastill i vse robe so vu iméni slobode vö-püstili. Na slednje so najšli vu ednoj podzemelskoj voskoj kámri De Lorš grofa. Na gniloj slami je ležo, samo sprhnjene cote so pokrivalo njegovo posüšeno telo, grde stvari so lazile po njegovih dugih belih vlasej, uohéti so njemi na pedén dugi bili. Strašno je bilo glédati starca vu toj zapüščenosti. On je pa malomárno glédao na svoje silne obiskováłce, šteri so njemi kričali: „Brat, vu imeni slobode ti si sloboden!“ Domo so ga odnesli vu njegovo palačo. Ali stavec se je ne dobro čüto. Zdrav zrák, téčna hrána, mila svetlost, čista oprava, vse to njemi je nena-vádno bilo i ne njemi dobro djalo. Nazáj je želo svojo grdo temnico, štere se je navado. Na stáre dni, po tak dugom robstvu je ne mogeo nove návade gorivzéti. I da so ga ne šteli nazáj spraviti v temnico, se je vu svojoj hiži obeso. Tak je De Lorš grof nesrečno skončao svoje žalostno življenje.

Zakaj je De Lors grof ne šteo meti slobode, svetlosti, čistoga zraka, dobre hráne i snajžnosti? Záto, ar se je cela njegova natura privádila k robstvu, tmici, pokvárjenomi zraki, božnoj hráni i nesnajžnosti. Ar duga návada železne verige skové na človeka, iz šterih se več nemre odsloboditi.

Tak se godi túdi vsákomi človeki, šteri se prek dá v robstvo greha. Húdi düh grešnika notri zapré vu svojo temnico. Nesrečen grešnik zaprva žmetno trpi robstvo, dūšnavest ga pečé, žele se rešiti. Ali húdi düh ga napeláva: „No, samo ešče ednok, vej se te spoveš i več ne včiniš toga.“ I slab grešnik ešče ednok včini svoj návaden greh... pa ešče ednok... Té so pa železne verige že skováne, návada ja gorizrásla. Grešnik zgūbi volo za rešitev, ar vidi, ka je njegova vola i močna oblūba že telikokrát zaman bila. I ka se njemi prlé strašno vidilo, brez bože milošče, vu grehoti, kak neprijáteo Bogá živeti, k tomi se pomali privádi. Več ne misli na rešitev, privado se je k temnici.

Či ga pa čúdna boža milošča po kakšem zvünrédnom dogodki ešče ednok goristepé, ka k spovedi ide i novi žitek šché začéti, je že prekesno. Že se je tak navado greha, tmice, nepoštenosti, gnjūsobe, ka slobode bože decé, svetlosti pravice, poštenosti žitka, lepote jakosti več nemre prenášati. Železne verige grešne návade ga nazaj vlečéjo v temnico, v robstvo hūdoga dühá.

PREKMURSKO
MUZEJSKO
DRUŠTVO
V
MURSKI SOBOTO
Vinder.

„Kak moreš želeti, naj Bog pazi na tvoje prošnje, gda ti sam túdi ne paziš nanje?“ *(Sv. Cyprián.)*

„Poslušaj na Boga v njegovih zapovedah, on túdi bo poslúhno tvoje molitve“ *(Zlatovústni sv. Ivan.)*

Povrnenje dva zablodjeniva dühovnika.

Eden dühovnik piše od reči do reči istinske sledeće reči svojim brati, ki je ešče dnes den čestnik pri casarskom i kraleskon sodniškom stoli v Austriji.

„Ze več let sem bio katoličanski dühovnik, v slednjih letah pa farni namestnik i kak takši sem zavolo več zrokov (posebno pa zato, ka sem brez istinskoga pozvanja postao dühovnik) tak globoko spadno, da sem svoj dühovniški stan popolnoma zapūsto, i da sem se ženiti šceo, svojo katoličansko vero sem tūdi zatajo i postao sem evangeličanec (luteran). Pred superintendenšom sem luteransko vero potrdo, ki me je poslao v Buenos-Aires za farara. Tam sem v zaročke stopo z hčerjov ednoga luteranskoga trgovca i zdavanje bi se v šestih tjednah moglo zgoditi.

Eden večer sem ravno v ogradi gospoda G. Farara sedo z superintendenšom i ednim protenstanskim bogoslovcom (luteranski deak, ki se za farara vči.) Dobre vole smo bili. Naednok se samo prikaže eden človek, i hižnoga gospodara, G. Farara k ednomi mirajočemi zové.

š je s, s je sz, č je es, ž je zs.

„Ne bi bili vi tak dobri, da bi namesto mene šli, dragi prijateo, pitao me je farar.“ „Vaša prva služba je toti malo žalostna, ali vidite jaz, kak hižni gospodar ne morem svoje goste ostaviti.“ Včasí sem privolo i sledio sam tujinca, ki me je k ednomi na smrt betežnomi moški pelao.

„Jaz sem te na novo imenüvani farar i po velenji svojega prednjega sem prišo k vam“, sam njemi pravo, medtem sem pa blede lice mirajočega ogledüvao. Betežnik je z glavov sem-tam migao, praj, da je vkanjen. „Zmota je v tom dugovanji — právi — jaz sem katoličanskoga popa proso k sebi.“ Pa ste vi ne luteran? sam ga pitao žüdeč se, ve so meni tak pravili, da ste vi luteran. „To je istina,“ odgovori, „ali da bi pa rad kak katoličanec mro.“

Té reči so me globoko genole. „Ali kak pa pridete vi do toga mišljenja?“ — sam pitao betežnika. „Verjete vi v Odküpiteli, ki je na krízi mro zanas? Če vi nepretresljivo verjete i se v njem vüpate milostiven sodec vam bude.“

Mirajoči se je žalostno zasmejao. „Sama vera nikaj ne pomaga“ — právi — spovedao bi se rad i odvezo svojih grehov zadobo. Predtem sem jaz naime katoličanski pop bio, ali zapüsto sem svojo vero i postao luteran. Dobro znam, da z samov verov ešče ne zadostim, ali tak se vidi, ka mi neba odpove slednjo miloščo, da bi se mogo pri katoličanskom dühovniki spovedati i od njega odvezan biti.“

Globoko je zdehno nesrečen i suze so njemi pokrile blede lice. Ves zburkan sem stao poleg njega! Kaše sréćanje je to? Eden verozatajaven katoličanski pop stoji pri smrtnoj posteli ednoga drügoga tüdi verozatajnoga popa! Stališ betežnikov je nevaren bio, niti edne minute zamüde je ne smelo biti. „Če ste vi katoličanski dühovnik bili“ — sam njemi pravo, — tak dobro znate to tüdi, ka vu smrtnoj vüri vsaki katoličanski pop ma oblast od grehov odvezati. Jaz sem tüdi takši bio, ali zatajo sem svojo vero i zatem luteran postao. Tak zato znate, ka jaz v tom hipi, kda smrt že na pragi stoji, mam oblast vas spovedati i odvezati.“ Z odpretimi očmi me je gledao betežnik i kda sem svojo reč potrdo, radost njemi je zažarela na lici. Roko mi je dao, zatém se je pa med najodkritosrč-

nejšimi spokornimi suzami spovedao i ne dugo meni na rokah dūšo pūsto.

Ne morem popisati, kaj sem to vūro občūto. Je srečanje pri smrtnoj posteli takšega človeka, ki je tūdi verozatajaven katoličanski pop bio, kak jaz, ne opominanje od Boga meni dano bilo? — Skoro sem tak obledo, kak mrtvec, z odrevenelimi očmi sem gledao na njegova mrzla vūsta, štera so za vedno že obmuknola. V roko sem si vzeo mrtvoga mrzlo roko itam na mesti sem prisegno, da se spokorim, ve sam zdaj ovarao strašen vrtél, v šteroga sem dozdaj slepo leto.

V hižo i veselo družbo G. farara sem se več ne povrno. Naznano sem superintendenši, da se fararskoj česti odpovem i svojo zaročnico sem oproso, naj me pozabi. Trapist-ski redovnik postanem i za svoj prestopek močno se bom pokorio. Naj mi bo neba enkrat smilena.“

To so pokojnoga reči. 12 let je delao pokoro za svoj strašen greh, kak trapist-ski redovnik i kak pokornik zdehno dūšo. Bodi njemi Srce Jezušovo smileno.

(Bon. Blatt, N. 5. 1910.) (Mária kert. 1913.)

(kj.)

„Vsegamogočen ti ne poslūhne molitvi zavolo tvoje trdokornosti, če ne zdržiš njegovih zapovedij v svojem djanji; dostaja se najmre, naj se iz bože dobrote vūzapre, ki se božim zapovedam podvrči nešče, nego po svojoj glavi pela grešno življenje.“

(Justinianski sv. Lovrenc.)

Izstrádani grád.

Novine zdaj dosta pišejo od balkanske bojne. Čtému, ka bolgárje že od oktobra oblégajo močen törski grád Odrin (Drinápolj, Adriánov-grád). Sčéjo ga izstrádati, to je z gládom prisiliti na to, da se njim vdá. Ar glád je najvékši neprijáteo branitelov ednoga gráda. Zaman je batrivnost vojákov, zaman je najbolše orožjé, zaman so močne trdnjáve; vse to nikaj ne pomága, či živež pomenka, či vojáki morejo glád trpeti. Glád njim pogasi batrivnost, glád njim z rok potégne puško i sáblo i oslableni se premetávajo med svojimi trdnjávami. Morejo se vdati.

Tak je túdi vu důševnom vojskúvanji. Neprijáteo hůdi důh šče izstrádati důševen grád mladénca. Ar z gládom najlezej doségne svoj peklenski námen, premága důševen grád mladénca, v greh ga zapela. Záto hůdi důh po vseh prilikaj na to gléda, naj more mládomi vojáki vkraj zéti důševno hráno, důševen krůh, ar te že lahko razrůši trdnjávo njegove nedužnosti, nepokvárjenosti. — Vsi mladénci, šteri so se vdáli hůdomi důhi, šteri vu robstvi grehote živéjo, so obrvim důševen glád trpeli. Hůdi důh je napelao, ka so se začéli ogibati svétoga prečiščávanja. Tak so izstrádani, slabi grátali i pred napádom hůdoga důha, pred skůšavanjom so se ne mogli trdno držati, vdáli so se. Vsi tei mládi izstrádani vojáki

lehko ponávlajo od sébe reči Svetoga Pisma: „Moje srce se je posušilo, ar sam pozábo moj krüh jesti.“

Da, jezero pa jezero mladencov se má jokati na razvalinaj svoje nedužnosti za to, ka so pozabili boži Krüh jesti, ka so zavrgli sveto prečiščavanje. Rávno mladenci bi mogli najbolje poslühnoti lübeznivo vabilo Jezušovo: „Hodte k meni . . . jas vas okrepim.“ Mladéncom je najbolje potrebna düševna krepost, ar oni so mládi, nenavajeni vojáki, štere hüdi dühovje najbolje napádajo. Pa rávno mladencov je najmenje viditi pro božem stoli. To je žalostno znamenje. Ka si začne mladénc proti napádom hüdogo hüha, kak premága grešne žele mláde krvi, kde najde pomoč proti nestanovitnoj mladosti, či je njegova düša izstrádana, od gláda odnemogla? — Ali na mladénce ne valájo reči Jezušove: „Jas sam živi krüh, ki sam z nebes doliprišeo. Ki jo bode z toga krüha, živo bode na veke . . . Ki je moje Telo i pijé mojo Krv, vu meni ostáne i jas vu njem“ (Jan. VI. 51. 52. 57.)? Ali nemárnost, mláčnost, posvetno mišljenje i bojazlivost pred božnimi lüdmi mladéncom več valá, kak Jezušovo zvánje, kak potrebčina njihove düše, kak vekivečno zveličanje?

Izstrádana trdnjáva stanovito vu oblást neprijátela spádne.

Vindex

„Kaj pomaga to, če ti jezik svete pesmi spevle, gda ti življenje samo preklinjanje i hüdobijo diha.“

(Sv. Augustin.)

Rozica na oltári.

Kak srečna si rožica zala,
Kak srečen prelepi tvoj cvet,
Vu smehi tvo lice se kala,
Vu smehi, ki z uébe je vzet.

Pri Jezusi Večnom prebivaš,
Njem kinčaš prelepo oltár
In žitek presladki vuživaš
Od Njega za službo vu dár.

Tvoj listek za Njega povejhnjen
Na stoli Božánstva leži,
Tvoj cvetek rumeno prehodjen
Od ujegve lúbezni gori.

Kak rad bi jaz tamkar prebivao,
Gde rožča tvoj srečen je stán,
Pri Jezusi stálno počivao
Od večne lúbeznosti vžgán.

Tam trúde jaz vse bi pozábo
Pa túdi veselje svetá,
Le Jezusa molo bi stálno,
Ki Oča je mojga srcá.

Mirosláv.

Jezusova oblüba.

Bližao se je tretji vüzemski svétek, od tisti maó kak je očivesno včio naš Gospod Jezuš Kristuš. Po lepoj genezareskoj ravnini so stopale velike čupure lüstva, — bili so namenjeni v Jeruzalem, da bi se vdeležili vüzemskoga svétka. Čüli so pa, da se Jezuš müdi v Kafernavmi, málom mesteci, ki leži blüzi genezareskega jezera, ár so se šteli zbrati okoli njega, da bi ga potom sprevájali v Jeruzálem. Ravno te so se povrnoli k Jezushi túdi apoštolje, štere je malo prvie poslao okoli oznanüvat bože králestvo, i so njemi poročali od toga, ka so včili i včínoli. Da so se zednim okoli Jezüša zbirale velike čupure lüstva, ki so prihajale od vse stráni, zato veli apoštolom :

„Idte k stráni v samotén kraj, i si malo počinte !“ Apoštolje so nato z Jezúšom stopili v čun, ki so se prek jezera pripelali na izhodno stran, da bi se tú v samoti počínoli i z Gospodom pogovárjali. Ali lüdstvo je šlo peški okoli vode za njimi i so naprej prišli pred Jezusa i apoštole. Gda je Jezuš stopo z čuna i dosta lüdstva zagledno, so se njemi milili, ár to nevolno lüdstvo je bilo kak ovcé

brezi pastera. Ne si je zato privoščo nikaj počinka, liki je šo na goro, gde je prvle včio osem blaženosti, i je tam pali začno včiti i njim govoriti od božega králestva. Gda je henjao govoriti, so njemi pripelali vseféle beteznike, štere je ozdravo.

Med tem se je pa začno den nagibati. Apoštole je skrbelo, kaj de v noči v toj samoti s tolikim lúdstvom, ki so bili k tomi esče lačni, zato so stopili k Jezušu rekoč:

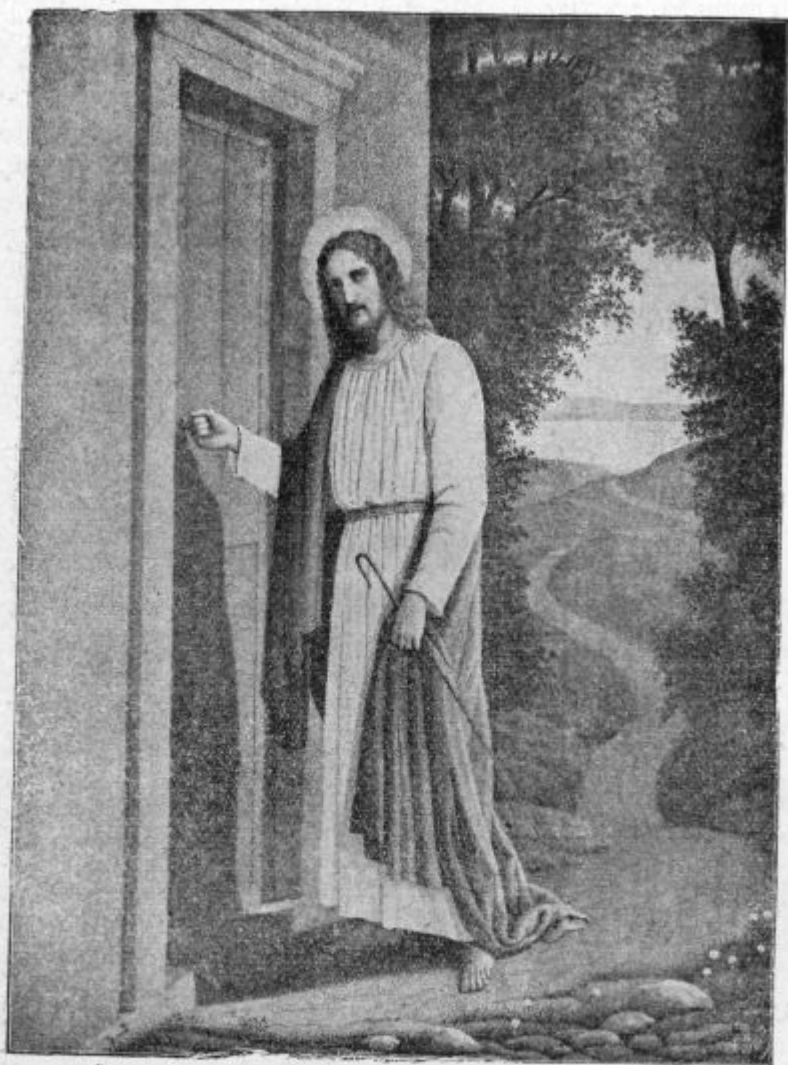
„Spústi vnožino, náj odido v vesnice i trge, štere so okoli, náj prenočijo i dobijo kaj jesti!“ Jezuš njim je pa odgovoro: Ne njim trbé hoditi, dajte njim vi jesti! . . . Keliko krúhov máte?“ Andraš je odgovoro: „Mladénc je eti, šteri má pét ječmeni kolačov i dve ribi; ali ka je to med telike?“ Jezuš pa je velo: „povéjte lúdstvi sestí.“ I selo si je samih možkov pet jezero, da ne računamo žensek i decé. Teda je Jezus vzeo krúh i ribe, pogledno proti nébí, zahválo nebeskoga Očo, blagoslovo krúh i ribe i dáo vučnikom, náj razdelijo med lúdstvo. Gda je bilo lúdstvo nasičeno, velí svojim vučnikom; „Poberite drobtinje, da ne prejde!“ Teda so pobrali i napunili dvanajset košar z drobtinjom, ki so ostali od peti ječmeni kolačov.

Lúdstvo je strmelo nod čúdiv i so šteli Jezúša za krála postaviti.

Jezuš je vido, kaj šče lúdstvo, zato se je šteo skriti, je zbežao na goro. Vučenicje so pa stopili pali v čune i se pelali nazoj proti Ktáfarnaumi. Že je noč legla nad jezero; prišeo je vihér i silni valovje so metali čun sempatá. Dve vóri so se mantrali z veslanjom, potom zaglédnejo Jezúša, ki se je gredoč po morji približavao čuni. Spoznajo ga i kak so ga vzeli v čun, včasi je vihér henjao. Vsi, ki so bili v čuni, so se čúdivali tomi, so spadnoli pred njim na kolena i so ga molili rekoč: „Istina Sin Boží si!“

Zajtra je nastanolo i lúdstvo, štero je Jezuš presnji večer čúdivito nasito, je čakalo pri vodi Jezúša i vučnike. Gda jih je pa le od níket ne bilo, stopilo je v čune ki so bili pri bregi i se je pelalo v Kafarnaum Jezúša iskat. Najšli so ga v sinagogi, kje je že pali včio.

To pot pa ne iskalo, da bi čúlo božo reč, liki iz sebičnoga namena, da bi esče ednok dobilo z njegoví rok

Jezus klonka — gor njem' odpri
Svojga srea trde dveri.
Zvtnaj ga ne pusti stati,
Sam sebe šee tebi dati.

čudoviti krüh. Jezuš je pregledao njüve sebične namene, pokárao jih je, da hrepenijo samo po minlivom krühi i njim je začno govoriti od drugoga bolšega krüha, po šterom náj hrepenejo. Velo njim je: „Zaistino zaistino vam povem: iščete me ne zato ár ste čüdo videli, nego ár ste od krüha jeli i nasičeni bili. Delajte ne za jed, štera mine, liki za jed, štera vu večno življenje ostáne, štero vam bo Sin človeči dáo.“ S temi rečmi se začínja znameniti govor Jezušov židovskoj vnožini, ki nam ga podaja sv. Jánoš v šestom poglavji svojega evangelija. V tom pogovori je Gospod Jezuš bole na tenko razložo, štero je tisti neminlivi krüh, ki nas obdrži na večno življenje.

Tá jed, veli, je pred vsem tisti krüh, ki ga dávle Oča z nebés, (v. 32.) to je tisti krüh, šteri je z nebés prišeo i sveti življenje dávle. (v. 33.) Jaz sam, nadalüje Jezuš, krüh življenja; što k meni pride, ne bo lačen, i što v mené verje, ne bo nigdár žejen, ar milost i pravica, ki je v meni, štere je lačaa i žejna človeča düša, po šteroj hrepené človeče srcé, bo kak neposüšena vretina življenja prišla na tistoga, ki v mené verje.

Jasno je, da tü govori Gospod v podobi. Reč „krüh“ tü pomeni njegov boži navuk, njegovo pravico. Ve tü Gospod ešče ne govoro, da je potrebno „krüh“ jesti, liki govori le da trbé vervati v njega i v njegov návuk. Zato henja prvi del svojega pogovora z Židovmi z rečmi: „Zaistino zaistino vam povem: Što v mené verje, ma večno življenje (V. 47.)

Včasi, kak je Gospod povedao Židovom, da je potrebno vervati v njega i v njegov návuk, je začno govoriti še od drugoga nebeskoga krüha, šteroga ne dávle Oča, liki on sam dá tisti krüh. I sáma vera ne zadostüje, da je človek deležen toga krüha, liki té krüh trbé jesti. Jezuš nadalüje svoj govor: „Jaz sem krüh življenja. Vaši očevje so jeli mano v püščavi i so mrlí. To je krüh, šteri z nebés pride, da što od njega je, ne merjé. Jaz sem živi krüh, ki sam z nebés prišeo. Či što je od toga krüha, de živo na veke; i krüh, šteroga bom jaz dáo, je moje telo za življenje sveta.“ (Janoš 6, 47—52.)

Podobe z življenja vogrskih slovincov.

Botra Gëta.

Travnikova Gëta so brez računa dece z krsta zdignoli. Ešče z Preka,*) Štajara, Lendavskih gor so jih ženske na to veliko čest oprosile. Ne mislimo sipa, da so to zavolo njuvih vrtankov, ali gibanic delale. Istina, tak belih vrtankov v celoj dolenskoj krajini več edna botra ne znala speči; — od gibanic pa niti ne gučimo. Te so si včasi do dvajsetipet gib oblekle pa vsaka z med njih drugovrstni nadev nosila. Ne pozabim nikdar, kak vesélo so mi deca že vekša je kazali, me ž njimi prisiljavali, naj veli je kušam — jako so dobre, ešče fige pa mandole so gor. Pravim, ne zavolo tečne hrane, nego zavolo pobožnosti so porodnice Gëto rade za botro prosile. Ta pobožnost njuva se je pa sveila od tiste vüre mao, kak so za botro oprošeni. Ne vüпам pisati, ka bi jih ne vikao, da prinas to najvekse poštenje dobiva botrina i namesto „ti“ pa „vi“ so boter i botra vslkdar „oni“. Od toga pa, ka bi se botrina sposvadila ne čüti. To se tak redkoma pripeti, da bi se moglo v Parizi v novine vdariti, kak en zvünreden dogodek.

* * *

Gëto so za botro oprosili. Veseli glas je to zanjih. „Iz srca rada to včnim“ — odgovorijo — pa včasi dolpokleknejo i z prošenicov vred zmolijo na čast sv. Ane eden očanaš i edno zdravomarjo, naj dete srečno na svet pride i sveti krst zadobi. „Kak de Jezuš veseli“ — pravijo — „gda to düšo pri sv. krsti očisti, olepša“, jo za svoje dete vzeme i njoj večno nebo odpré! Pa od te vüre mao vsaki den prosijo sv. Ano, naj sprosi od svoje lübe hčeri, Bl. Dev. Marije porodnici miloščo, ka njoj dete pod sv. krst pride. Pa čeravno so od tresetih žensk za botro zvani, mrtvoga deteta niedna ne mela. „Sv. Ana mi vse sprosi od Dev. Marije“ — je njuva reč — i v tom vüpanji so se ešče nikdar ne vkanili. *Naroden.*

*) Medžimurje.

KLASI IZ DOMA I SVETA.

Dühovne vaje se začnejo za dekline v Celji pri sv. Jožefi 13-ga aprila ob 6-tih večer.

Smrt. Januara 20-go so vmrli Szalay Števan plebanoš iz Turnišča. Zakopani so 22-ga toga meseca v nazočnosti 10 dühovnikov, do 3000 farnikov i tüdi vnogo zvänskikh: gospodé i prostih lüdih. Pokojni so bili rojeni v Dolnjoj Lendavi l. 1845. Ravnitel türjanske fare so bili od l. 1877-ga. Oni so bili pazitel na včenje v slovenskih šola. od l. 1890-ga. Močen beteg jih je blüzi edno leto mučo, iz šteroga jih je po opravlenoj spovedi i po sprejemi slednjega mazanja smrt rešila. Pokop so zvršili velečastni g. ešpereš lendavski Štraus Florijan. Pokojni se bili plemenite vogrské rodbine, zato so njim nazoči g. vučitelje vogrsko slovo spopevali, lüdstvo je pa pod vodstvom vel. g. admiuistratora Faflik Franca slovenski molilo za svojega vmrlega dühovnoga pastira. Tak čüjemo, ka se je to, „ništerim“ ne vidilo. Pitamoje zakaj? Poleg štere vogrské pravde je zabranjeno to? Te več ščejo želeti ti „ništeri,“ kak sama država? Čüdni lüdjé so vam ti „ništeri.“ Gda se na molitev opomiuajo, k spovedi i k sv. obhajili vabijo tedaj so tiho, i za ves svet ednomi na pamet ne pride molitev i drüga pobožnost. Zdaj pa naednok tak goréči pobožnjáki postanejo, da se je bojati, naj se kje med svétce ne zapišejo. Posili moliti ščejo. Te pa so ne dužni farniki dühovna deca

pri mrtvom teli svojega dūhovnoga očo moliti, njemi slednji dar svoje lūbeznosti ponūditi? Vsako nedelo i vsaki svetek so pokojni duga leta za svoje fārnike mešūvali, svojoj dūhovnoj deci milošče spravljali, oni bi pa zdaj obslednjim ne smeli svoje dužnosti, štero njim Bog nalaga, spuniti do svojega pastira i ne bi smeli za njega v svojem materinskem jeziki moliti, v šterom so njim pokojni teliko let reči bože glasili?

I pitamo, koga molitev pomaga pokojnoga dūši? Tistih „ništerih“, ki dužnosti svoje katoličanske vere površno, ali pa nikak ne opravljajo, ali oni dobrih dūš, štere Boga z celoga srca lūbijo, za svojo vero vse gordarūjejo, Jezusi v svojem srci gostokrat stanje ponūdijo po svetom prečiščavanji?

Sveta maticerkev je neodvisna oblast. V ščista cerkvenom dugovanji, kakše je tūdi pokop, ona ma jedino pravico zravhati, kak se naj opravlja. Tū se nišče na sveti ne sme vmes mešati. Te „ništere“ pa ravno to boli. Popom bi tūdi radi zapovedavali. No hvala Bogi, tak daleč smo ešče ne prišli. Gospodi administratori za to odločno moč, z šterov so nemaravši za bedaste ogovore „ništerih“ obranili pravico materecerkve, bodi vsa čast.

Estergomski primaš Claudius Vaszary so za volo starosti ino slaboga zdravja dolizahvalili z svoje česti ino na njihovo mesto so rimski papa Csernoch Janoša imenūvali na to čast, ki so dozdej v Kalocsi bili nadpūšpek.

Csernoch so tūdi siromaški roditelov sin : bili so pri Simor primaši sekretār, sledkar plivanuš pa lūdstva stránke poslanik na držāvnom sprāvišči, potom Csanādski pūšpek, i zdaj so te dosėgnoli nājvišišo čast vogrskoga dūhovništva. Navdūšeni človek so za vse dobro i pravično pa tūdi delaven. Celi orsag se veseli njihovomi vōimenūvanji.

Boj na izhodi znova vōvdaro proti tōrkom. Pela se dozdej z preminjavajočov se srečov pa vūpamo se, ka dugo ne bode trpo, ar se čūje, ka se naša vlada na telko pomirila z rusom, ka naše vojske domā ostānejo.

Nove postáve od dáče so ešče ne v življenje vpelali pri nas, nego to je že vöoglašeno vsešiom, ka vsaki more vsaki štrtin leta dolipláčati dačo, ovači de se njemi opominanje računalo v peneze.

Novo postávo dela vládajoča stránka v Budapešti z grofom Tiszom i z Lukácsom ministerpredsednikom od zabiránja. Protistránke so ešče izda ne notrišle z njimi v pogovor, ár one tečás z temi ljudmi nikaj neščo meti, dokeč teva voditela doli ne zahvalita. Ta nova postáva od zebiránja je tak zmešana, ka človek more biti, ki se vöspozna, što de meo od séga mao juš votuma i što ne. Pa šče ne vemo, kak bo naprávleno.

Ne dopústimo deci, ka bi mantrala živino! Pred par tjedni se je pripeto dogodek, šteroga se nam vredno vidi tū objaviti, ka bi ž njim opomenoli starše, naj včijo svojo deco, ka bo z živinov mela smilenje. V vesuici Skope sta štiriletan sinček pa šestletna hčerkica kmeta Martinelija mantrala mačko. Privezala sta njoj na rep papere pa sta je te vužgala. Mačka je pri tom zdvijala, je skočila na deteti, pa jivi je tak razpraskala, ka sta obedve mrle. Ednomi domačemi pa, ki je prišeo detetoma na pomoč, se je mačka zagnala v obraz, pa njemi je oči tak razpraskala, ka je zgūbo pogled.

Na poti s krčme se je vtopila. Železnički delavec Jožef Plevnik je s svojov ženov dugo v noč popivao v ednoj krčmi pri Šmarjaj. Gda sta vnoči kesno domo šla, jiva je pot pelala prek po poli. Tam sta zablodila pa sta oba spadnola v edno 2 metra globoko jamo, štera je skoro napunjena bila z vodov. Plevnik se je oslobodo, žene je pa ne mogeo vö potegnoti. Gda je prišla pomoč, je bila že mrtva.

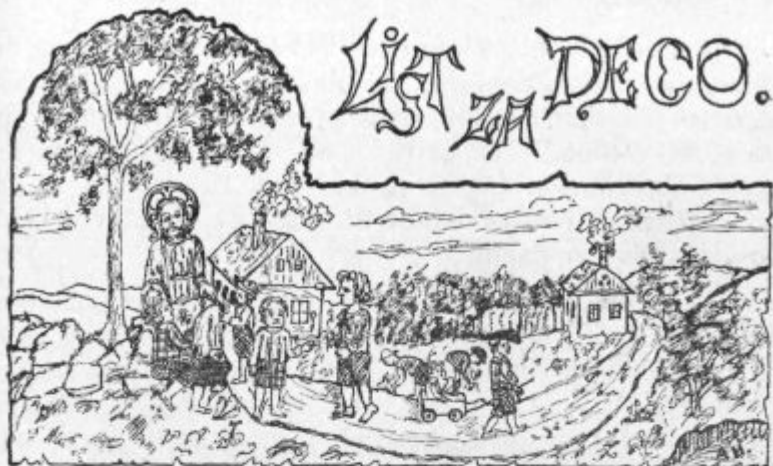
Vu velkoj nevarnosti so zdaj krščenicje po türskom prebivajoči, ár se bojati májo, ka či do türski šeregi biti od krščanskih, te do türki vu svojem držanji preganjali krščenike. Edna nūna piše svojemi prednjemi, ka one májo ednoga slugo, šteri je že 30 let pri njih pa so ga ne dugo pitale, ka bode, či türki zgūbijo boj, pa je on od-

govoro, ka te do krščenicje mogli mreti. „Pa bi ti nás vmoro?“ So ga pitale na dale. „Či mi padišah zapove (to je casar türski), te morem včiniti, — je odgovoro — nego z svojimi rokámi bi vas zadávo, ka ne bi kakšemi hűdobneži vu roke prišli.“ Malo preslaba tolázba od ver-noga slűžábnika!

V. 21. leti je spregovoro prvo reč. V vesnici Slapno na Horvačkom žive mladenec, po imeni Števan Šebuk, ki je že dopuno edendvajseto leto, pa je ne spregovoro ešče niedne reči, či ravno ka je dobro razmo vse, ka so si drűgi gučali. Bio je jako skrben delavec. Ne davno je šo s svojim sosedom k mlini v sosedno ves. Gda je opravo svoj posel v mlini, je prijao konja, pa ga je gnao v vodo, ka bi ga malo skopao. Konj je pa zdaj brsno mladenca tak, ka njemi je naednok začnola tečti krv z nosa pa z vűst. Mladenec si je krv oprao z obraza, pa gda je domo prišeo, je zaproso mater: Dajte mi jesti! Mati se je prestrašila, pa je pobegnola vű s hize. Te strah je pa hitro premino. Sprevidli so najmre, ka je mladenci konjov brsáj odpro jezik. Mladenec zdaj že v cerkvi pomaga spevati.

Mati pa novorojenček naednok krščena. Z Amerike pišejo, ka se je tam v mesti Leadville pripeto sledeči dogodek. Eden Slovak, šteri se je tam narodo, se je pred ednim letom oženo z ednov Amerikankov, štera je ne bila krščanske vere. Ne davno njemi je porodila sinű. Decembra 8. preminočega leta je plivanos I. Perše krsto oba, mater pa sinű v slovenskoj cerkvi. To je zaistino redek dogodek, šteri se ne pripeti vsaki den.

Lourdes.

Lourdes (pravi Lurd) je mesto, varaš, šteri leži na Francozkom. Pripovedavati vam ščem draga dečica od Lourdesa nikaj lepoga. Poslušajte me pazljivo!

Živela je pred 60 leti v tom mesti edna pasterica, po imeni Bernadetka. Sirota je bila. Da je hrano, pa obleko dobila, mogla je pri rodi ovce pasti. Gor po bregáh je je pasla, z rožicami se je igrala, z ovčicami pogučavala. Vsako je po imeni zvala i gda jo je zazvala, so jo tak čedno gledale, tak da bi jo pitale: Kaj želeš od nas. Ona njim je pa vsele, gda so jo gledale, veselo zapovedavala: vrle bodite, lepo se mi pasite, nikam mi ne odidite! Pa je vsako lepo pogladila. Tak so živele na gori ovčice z dekličkov, kak, da bi si sestrice bile. Ne je je ona kunola, ne se razsrdila, če je štera kam malo dale odišla, nego urno jo je zavrnila. Rada je molila, znala je lepo moliti sveto čislo, ali ržnivenec. Greha vsakoga se je z celoga srca, to je posili o gibala ravno tak, kak ništeri pastirje posili kaj bodičesa gučijo, ali delajo. Da je tak vrla bila, rada jo je mela Marija, nebeska kralica i se njoj je osemnajsekrat prikazala.

Obprvim se njoj je prikazala leta 1858-ga, 11-ga dneva meseca februara. Kak se je to zgodilo, vam ščem, draga dečica, dnes razložiti.

Te dén je mogla Bernadetka iti zvüna Lourdesa drva süha brat za mater sovjo siromaško; v tom mesti, gde je ta drva pobirala, je bila edna pečina, to je, kameni breg, pa edna votlina. Ta pečina, ali té kameni breg se je zvao: Massabielle. Šla je pa po drva Bernadetka z svojov sestrov Marikov i ednov siromaškov sosedovov dekličkov, Ivanov po imeni.

Tečé pa v tom kraji edna vodina, štere je imé: Gave. Ta vodina ma tüdi strügo, kak na priliko naša Múra. Samo, ka ta Gavina strüga je mala proti našim strügam i pajdašici Bernadetkini sta nalehci prek njé prišli. Bernadetka šcé tüdi za njima prek i se že züvle gda naednok od travnika nekaj zača šümeti. Gleda, kaj bi to bilo, pa nikaj ne vidi. Jegnjedje poleg Gave rasteče se nikaj ne gible. „Mogla sam se zmotiti“ pravi sama proti sebi — „ali kaj bi koli moglo to biti?“ V tom hipi se pa drügič začüje veliko šümlenje vetra. Zdigne glavo, naj pogledne, kaj bi to za šümlenja bilo i vsa prestašena začne se samo v celom teli trositi, bleda postane, reč njoj zbegne i vküp spadne.

Vidi edno žensko z nebeskov svetlostjov obdano, štera je nezgovorno lepa. Celo njeno telo se sveti, kak sunce, samo ka ta svetloba očij ne jemlé, kak sunčevna. Bila je pa ženska srednjega zrása, mlada okoli dvajseti let, nedužna i preveč-preveč lübezniva. Gledala je pa tak milo, da je srce včasi i celo genola. Obleka njoj je v grbaj do tai dolvisila; bila je bosa i stala je gor na pečini, od štere sam vam prle pravo, i z nogami se je dotikala ščipkovoga grma, šteri je tam ráseo. Okoli ledevja je bila z modrim pasom opašena, šteri njoj je do prstov dolviso. Na glavi je pa nosila beli šlár. V rokáh je pa držala edno čislo, šteroga zrna so bila bela, liki mleko, i bila so gornapelana na zlati lanček, ali zlato verižico. Ta lüblena i presveta žena je stala, Bernadetko gledala i reči ne iz sebe püstila. Zakaj je prišla ta dobrotivna žeu, štera je bila sama Devica Marija draga dečica, vam po vüzmi povem, če bodete se vüzemske svétke v cerkvi pred Jezusom kak naj lepše obnašali.

Zakaj je vmro za nas Jezuš?

Naj bi nas odküpo, pravi, Ančika iz tretjega razreda. Dobro je; ali povej mi to tüdi, od koga nas je odküpo? Od hüdogo düha. Prav je. Kaj je pa dao za nas njemi, kaj njemi je plačao? To je Ančika ne zuala. Znao je pa Štef, ki je lepo odgovoro: svojo sveto krv do zadnje kaplice. — Draga dečica, edno bi zdaj jaz rad znao, povejte mi, če nas je Jezuš dolküpo, čidi smo mi te tak? I cela šola je glasno odgovorila; Jezusovi, Jezusovi. — Če ste pa Jezušovi, se slobodno njega ogiblete? Če ste pa Jezušovi, slobodno te njemi kvar delate? Če vaši štariši, pa či vi sami kaj küpите, želete naj vam je na hasek. Eden nevolen nož si küpите za štiri filere, pa hasek ščete žnjega meti; želete naj vam reže gda svinčec (klájbjajs), gda kamenček, gda krüh, gda kaj drügo, kak pač pride. Vidite, vi za té male peneze keliko haska mate — Jezuš si pa ne zaslüžo za svojo vso krv dosta, največ haska? Pa njemi li neščete dati. Kak rad bi on k vam prišeo pri svetom obhajili ali prečiščavanji, kak rad bi on posejao pri njem v vašo düšo preveč lepe rože čistosti, poniznosti, pokornosti, krotkosti, kabi cvele i njemi dišale, pa se ga vi ogiblete, pa ešče drüge vkraj rátate od njega! Dečica, je to ne žao Srci Jezušovomi? Vidim, da vam je žmetno, ka ste dozday tak mrzli bili do Jezüša i ga ne šteli k sebi jemati; to je dobro znamenje. Le obžalüjte si to nemarnost i odsehmao dostakrat rano na peté, naj ne zamüдите meše i svetoga oblajila.

Eden nemški vladar je ednok grofa Stolberga, ki je z luterana katoličanec postao, pikao z temi rečmi:

Nemam rad tiste lüdi, ki si vero preminjávajo.

Jaz tüdi ne — odgovori grof brez vse zburkanosti. Če bi si jo moji očaki ne bili premenili, gda so iz katoličancov luteranje postali, bi se mi ne bilo trbelo zdaj na katoličansko spovedati.

Markec piso gor na táblo,
Janček ga pa podregávo,
Dolibriso proti vse.
Ali zato svadit' se,
Ne sta mogla, da je Markec
Lúbo Jančka. — „Mali bratec
Briši le dol“ — je dejao
Pa se njemi je smejao.

Pošta.

Žilavec Franc. South-Bethlehem. Hvala za dobro zelenje i za gorečnost pri razširjavanji Marijinoga lista od tvoje i tudi od g. plebanoša stráni. Obema povrni trūd Bl. D. Marija. Listov hodi 72; 2 gratis g. plebanoši i tebi. Plačeno je vse. Plačen je tudi list za Dončec Alojza dovico v Slovenskoves, Katančič Janoša dovico v Veščico, za tvojo ženo i tvojega očo, kim vsem se list redno pošila. Plačao si tudi molitvene knige i 1 kor. si ešče više poslao. To sem odposlao salezijancom. Kalendarov ne več dobiti. Letos dobiš 72 kalendara v Ameriko, ki so z listi vred že plačeni pa ravno teliko tretjih knjig, vse za te 3 korone, samo nikaj malo pošte plačate. Vsem srčen pozdrav.

Rajbar Treza Tropovci. Hvala na dobrom zelenji. Jaz molim za vas vse, posebno šterim sem nigda dūšni vodnik, spovednik bio. Oča se ne more iz svoje dece spozačiti, a deca se pa tudi ne sme iz svojega očé. Molite zato za mene, naj me Prečista Devica podpira pri pisanji lista, da dosta dūš po njem rešim. Pa edno te ešče prosim i druge poznane dobre dūše, štere količkaj malo segreva Boža lūbezén: širite te list. Marijino delo je. Ona vam plača trūd. Ne dajte nikaj na žaone reči, ne na grajanje, to more biti. Vsaka dobra reč se po preganjanji vtrdi. To Marijino delo tudi. Tomi se veselte, če mate priliko za nebeske matere diko kaj prenesti. Kolek, če se ednok samo po njem vdari, se ne porine globoko v zemlo; po večkratnom zabijanji se to samo zgodi. Z ednim nagovarjanjom jaz tudi ne morem vsakoga nagnoti k dobromi čtenji, zato pa zabijajmo večkrat po trdih srcah po gorečih molitvah i čednom nagučavanji, naj se globoko v njé zasadi lūbav do lista i ž njim lūbav do Marije.

Serec Anton Szombathely. 3 kr. za list sem dobo. Bog plati. Po „Cvetje“ sem ti pisao.

Vel. Franc Zmazek Sv. Benedikt. Pristrčna hvala na dobrom zelenji i 5 K na list poslanih. Marija Vam povrni jezerokrat. Prosim „memento“ za zdravje. Srčen pozdrav.

Miroslav. Hvala. Prosim i nadale vaše delo. Na pravopis se polvüre navčite. Lūbezen do materinskoga jezika je jakost, štero Bog trikratnoplāča: 1) záto ka je sad lūbezni do matere; 2) ka je cvet poniznosti, gda se prosta mati spozna; 3) junaštvo dūševne moči, gda se zavržena slovenska mati spozna, štero vnogi zatajijo. Kem bole što

lúbi svoj materinski jezik iz lúbezni do svoje matere, štere dar je, tem bole i tem verneje bo lúbo túdi svojo vogrsko domovino. To je stalna pravica zato, ka se jakosti ednove držíjo. Nieden veliki mož je ne zatajo svoje matere.

András. Somboteo. Celo delo dogotovite i te je risaošćeka začnemo objávlati. Lehko ešće prle.

Odpústki.

Márciuš.

14-ga popolen odp. za kotrige bratovćine živoga.

16-ga, " " " " rožnoga venca.

19-ga, 20-ga Srca Jezušovoga i Karmelskoga škapulera i oltarskoga svestva.

Od 16-ga do 23-ga vesoljna odveza za trebjerednike.

22-ga popolen odpústek za tretjerednike.

23-ga " " " i odveza za tretjerednike, kotrige bratovćine živoga rožnoga venca, Srca Jezušovoga i Karmelskoga škapulera (dvoje.)

25-ga " " " tretjerednike z vesoljnov odvózov, zvüntoga za kotrige bratovćin živoga rožnoga venca, karmelskoga škapulera, Srca Jezušovega.

April.

3-ga popolen odpústek za tretjerednike, za kotrige olt. Svestva i za té drúge ešće eden šteri koli dén meseca.

K zadoblenji popolnih odpústkov je potrebno spoved, prećišćavanje opraviti i v namen sv. materecerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Opravi se pa naj ta molitev ešće v cerkvi, zato, ka se obiskavanje materecerkve večkrat túdi naprejspiše. Ki vsaki den, ali konći 5-krat na tjeden hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpústke. (Ac. S. S. XXXIX. 62, 1906. febr. 14.)
